

at lade denne Bestemmelse i det hele taget udgaa, men derimod at træffe Bestemmelse om, hvad der skal ske med de Andragender, som indkomme til Tinget. Og da ere vi altsaa gaaede ud fra, at vi skulle følge den bestaaende Praksis, at Andragender, som vedrøre bestemte Lovforslag eller Finansloven, henvises til det Udvalg, der er nedsat angaaende det paagældende Forslag. — Dernæst skulle Andragender om Tingets Samtykke efter Grundlovens § 57 henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Men saa staar der endnu en Række Andragender tilbage, og det er, som Statistikken turde vise, de fleste og de talrigste. Om dem er der ingen anden Praksis, end at de lægges paa Tingets Bord, som det hedder, eller henlægges i Læseværelset. Men dette er ikke en Maade, hvorpaa man virkelig skænker de Andragender en Paaagtning og Overvejelse fra Tingets Side. Det er Formanden, der bestemmer deres Henlæggelse, og der ligge de, og saa sker der intet videre, Tinget som saadant tager ikke Notits af dem. Det forekommer os, at det er ikke en Behandling, som fyldestgør de Hensyn, Tinget skylder de Medborgere, der henvende sig til det med deres Klager og med deres Ønsker og bede Tinget om at interessere sig for dem. Det er heller ikke en saadan Behandling, som Grundloven selv forudsætter, idet den i § 63 netop siger, at hvis et Ting ikke finder Anledning til om et Andragende at fatte Beslutning, kan det henvise det til Ministeren. Grundloven forudsætter aabenbart her, at et Andragende gøres til Genstand for Overvejelse, og at denne Overvejelse kan føre til et Resultat, enten at Tinget selv fatter Beslutning om det, eller, for saa vidt det ikke finder Anledning dertil, henviser det til Ministeren. En Overvejelse af Andragendet fra Tingets Side forudsættes altsaa at finde Sted, og det er det, som ikke sker ifølge den gamle Praksis. Vi mene saaledes, at denne Praksis er ikke i Overensstemmelse med, hverken hvad Tinget skylder dem, som henvende sig til det, eller hvad Grundloven forudsætter, der vil ske fra Tingets Side. Derfor have vi ment, det vil være rigtigt at bringe denne Praksis med Hensyn til alle de Andragender, der ikke henhøre under bestemte Forslag eller falde ind under § 57, i Overensstemmelse med, hvad vi mene er Tingets Pligt, og hvad Grundloven forudsætter. Dette vil ske, naar der nedsættes et staaende Udvalg for Andragender, til hvilket alle de Andragender henvises,

som Tinget ikke finder at kunne gøre til Genstand for Overvejelse og Behandling paa anden Maade. Et saadant Udvalg har jo allerede for længst eksisteret i Folketinget, og vi mene, at der ogsaa er Grund til at vedtage det fra dette Tings Side, for at det ikke skal siges, at vi vise Befolkningen mindre Hensyn, ere mindre lydøre overfor Andragender og Ønsker, der fremsættes for os, end Tilfældet er med det andet Ting. Det, at dette ikke er sket tidligere, mener jeg, er kun en Grund mere til at gøre det snarest muligt. Hvad der burde være sket for længe siden, er der i alt Fald Grund til at gøre nu, naar Forslag derom er fremsat. Det er altsaa ud fra dette Synspunkt, at Flertallet anbefaler det høje Ting at vedtage det foreliggende Forslag med de Ændringer, som før vedtoges.

Madsen-Mygdal: Jeg tror, det er en temmelig uberettiget Klage, som den ærede Ordfører rettede mod dette høje Ting, idet han talte om, at den Behandling, Andragender fik her i dette høje Ting, var ikke, som den burde være. Jeg tror ikke, der er Grund til at klage over dette høje Tings Behandling af de hertil indsendte Andragender. Saaledes som Mindretallet har udtalt i Betænkningen, tror ogsaa jeg at kunne sige, at den Praksis, der har været fulgt her i Landstinget i 56 Aar, er fuldt ud tilfredsstillende. Ikke heller tror jeg, at den ærede Ordfører har Ret, naar han siger, at den Praksis, der er fulgt her, er i Strid med eller ikke i Overensstemmelse — saaledes tror jeg, det var, han udtrykte sig — med Grundlovens Bestemmelser i §§ 63 og 64. Jeg synes, det er en mærkelig Udtalelse, thi hvis denne Praksis ikke er i Overensstemmelse med Grundlovens §§ 63 og 64 eller er i Strid med disse Paragraffer, saa har jo Landstinget i 56 Aar opretholdt en saadan uregelmæssig Tilstand. Men jeg synes, at dette, at Landstinget i 56 Aar har fulgt den Praksis, som vi følge i dette Øjeblik, er et klart Vidnesbyrd om, at denne Praksis kan ikke være stridende mod Grundlovens §§ 63 og 64. I Folketinget er der ganske vist indført et staaende Udvalg for Andragender, men i de første 24 Aar efter Grundlovens Givelse havde Folketinget ikke noget saadant. Hele Rigsdagen har altsaa i de første 24 Aar ikke fundet nogen som helst Anledning til at oprette et staaende Udvalg for Andragender, og ikke haft den mindste Følelse af, at dette var stridende mod Grundlovens Forudsætninger. Jeg tror